GÜLHATMİ

Kudret Ayşe Yılmaz

ÖTÜKEN

Kudret Ayşe Yilmaz; bir edebiyat dergisi kurup, genel yayın yönetmenliğini yürüttü. Ödüllü yazarın sahnelenmiş tiyatro oyunları bulunmaktadır. Dokuz yaşından beri devam ettiği yazarlık seyrüseferinde ilk romanı Orobanhiyye 2012 Nisan'ında, Ruh 2013 Haziran'ında Ötüken Neşriyat tarafından yayımlanmıştır.

İlkbaharda terütazeliği ve nazlı edasıyla;
yazın tutkusu ve ihtişamıyla; sonbaharda nezaketi ve
letafetiyle, kışın bilgeliği ve engin sükûnetiyle;
esasında her dem gönüller sızlatan
hikayeleriyle tüm kadınlar gülhatmidir.
Bu eser sevdiğim ve sevebileceğim
kadınlara ithaf olunmuştur.

Ayın da bir güneş olduğu zamanlarda âlemlerin sayısı kadar kelime yaratılmışken damlar herkesin kaderi, ömür gölüne. Dünya kurulduğundan bu yana vücut bulmuş en kederli efsaneyi anlatacağım sana. Bu efsane ki şimdiye dek gizlendi, kimseler bilmedi, sessizlikle mühürlenip unutuluş uçurumlarından atıldı, gelinsiz duvaklar gibi çürümeye bırakıldı…

Bu efsane canlıdır.

Âlemde tek fayda vardır bilene, o da bu efsaneden sonra biline. Bundan böyle yalnız gökçekler dillene; yerde ve gökte nice fesat varsa âlime, hepsi yok olsun da şahitlik edesin. Hakk tutsun elinden de bu efsaneyi sonuna dek okuyasın, okuyasın ki bir dua uçurasın bu faniye. Uçurduğun duanın duldasında durasın mahşerde…
Benim anlatmaya senin okumaya niyetlendiğin efsane yıllarca set ardındaki kavim hırsıyla yandı ki duysun birileri sesini. Mesnevilerdeki alev nehirleri misali kaynadı durdu ki düşsün bir gün bir faninin gönlüne de durulsun. Yokla gönül evini, içinde kaç mihmandar var. Sor şimdi onlara, kaçı memnun mekanından! Gönlünü hazır kıl bu konuğa… Sus ki

konuşmanın aslını duyasın, oku ki Hakk kelamının sırrına varasın, gör ki kim gelmiş kim gitmişse ibret alasın. Alasın da bir daha ağlamayasın kendi derdine. Derdini merdiven bilesin tutuna tutuna, şükürle nurlana nurlana varasın Hakk huzuruna, orada sadece sabredenler buluna.

Tam da az evvel bir inleme koptu Felekü'l-eflak'ta, kırk yıllık sağırlar dahi işitti. Arş ve zemin ince bir çizgi oldu da tüm makamlar devrildi. Kör gözler duvarlar ardını gördü, dönmeyen diller yüz ayrı dilde sevindi, köleler efendilerini zehri yıllanmış yılanlarla kırbaçladı, karşılıksız aşka düşenlerin kalbi zümrüde dönene dek yıkandı, anaların kara bağır taşları çatladı, Harut ve Marut dahi çaresizdi bu efsanedeki büyünün gücünü kısmakta…

Kızıl saçlı kızın efsanesi bu. Kimsenin yaşamadığı bir hayat, kimsenin yazmadığı bir grup harf, kimsenin yanmadığı hararetli bir har…

O gece…

Efsanenin toprağa düştüğü o gece, yeryüzünün en karanlık gecesiydi.

Ay, morarmış gebe kadının koyu çığlıklarıyla şekilden şekle büründü de kara bulutların arasına gömdü gövdesini. Beş karayı yalamış, ıslamış rüzgar kadının çığlıklarını bastırabilir miyim diye esti gürledi; nafile... Nice zaman geçti bilinmez, gah derler bir meres ömrü gah derler bir bahar gah derler bir asır... Bir bebek bir top saçla boz toprağa doğdu, kızıl saçlı bir afet doğurdu o gece isimsiz bir kadın.

İlerdeki tepede, çakmak taşlarıyla yapılan son savaş bitmek üzere… Bebeğin babası devrildi yere. Tüm kemikleri tuzla

buz… Ağlıyor. Oysa tek hanım dahi incitmeyen yiğitler asla ağlamazlardı o iklimde. Önce ağlayışı, ardından son duası "Ağlamasın evladım bir fani hevese…" ve nihayet canı ulaştı Tanrı'ya. Taze anneyse bastı kızını bağrına, son nefesini kızının kızıl saçlarına üfürdü. Kimsesiz kalan bebek ağlamıyordu doğduğunda; bundandı onu ölü sanmaları, bundandı ağlamayanları ölmüş saymaları. Kızıl saçlı kıza herkes ağlarken, sadece kız güldü çünkü; o kızıl bir güldü. Ağlamazdı güller, kanardı.

Kızıl saçlı bebeğin saçını kırk kadın kırk saatte yudu, taradı. Süt gibi yüzünde gülücükler kabardı nazar boncukları dizilirken kırk saç beliğine. Şifa kulağının ardında da olsa şirk olur diye elini uzatıp almayacak olan ulu ozan, hiç ağlamamış bebeğin kırkı çıkarken şu ağıdı yazdı ormandaki kırk ağaç gövdesine:

Güzel kaderler çile sevenlere yazılır.
Çile yumrudur gah döve döve uslandırır,
Gah da yüreğe oturur, cennete oturtur.
Bilesin kimsesizleri iki melek korur,
Çaresizlerin gönlündeyse Tanrı durur.

Bebeğin kaderi kırk günün sonundaki gecede çizildi. Ona diri bir aile, dirlikli bir mesken, dingin bir ömür gerekti.

Beş karaya aşina rüzgar haber iletti dünyanın beş köşesine. Beş karanın beş şanlı beyi talip oldu bu kızıl gülü büyütmeye. Aralarında bir yarış yapılmasına ikrar verdi ezelî ozanlar. Beş bey, beş ateş yakacaktı kalelerinde ve hangisinin yaktığı ateş en geç sönerse kızıl saçlı bebek, onun evladı olacaktı.

Ateşler tutuşturuldu. Derler ki ateşlerden doğan dumanlardandır ayın boz rengi. Derler ki ateşin kıvılcımlarıdır gökteki yıldızlar ve derler ki tüm dağlar rüzgar o külleri üfürdükçe kuruldu. Ateşler yandıkça heyecan, böceklerin kabuklarını çatlattı da kanatlar peyda etti, ateşler yandıkça kızıştı yüreklerdeki kızıl saçlı bebek sevdası. Derler ki yazlar sıcağını bu ateşten alırmış ve derler ki bu ateşlerin dumanı kaçmış insanların ciğerlerine ve dünya aşkı da işte böyle başlamış.

İlk ateş ağararak söndü, dondu beyin yüreği. Yas ilan etti ve memleketine bir daha yaz sıcağı inmedi. Bey dahasında yedi gün yaşadı. Yedi günde yetmiş yıl yaşlandı. O dem bu dem o diyarın her yanını buz, kar sardı. Oraların adı buz-boz kaldı.

İkinci ateş sönmeye durdu ardından. Söndükçe ağıt yaktı kadınlar ve kadınlar ağıt yaktıkça bildiler ki bir daha bereket olmayacak, sarardı topraklar ardından benizler. Bey gururundan insan içine çıkmadı, sadece kırdırdı kalenin duvarlarını ve halkını artık koruyamayacağını haykırdı. Öldü mü kaldı mı kimse bilmedi. O topraklarda tek renk kulun ukde kulasıydı.

Üçüncü ateşin beyi, yeşil ağaç gövdeleriyle burnuna dek doyurduğu ateş sönmez der demez yağmur bastırdı. Yağmur ki yeryüzü böylesini daha evvel hiç görmemiş, yağmur ki nefes almak için dahi ara vermiyor… Yağmur duası vardı da yağmuru dindirme duası daha evvel hiç edilmemişti. Yağmur ateşi yavaş yavaş sindirdi, kapkara dumanlar kapladı eflakı, insanlar karalara karıldı. Ölemedi derler o bey için, ancak ölmesi yaşamasından hayırlıydı. Kara idi artık her yan, oraların bahtı da karaydı.

Gözleri kan çanağına dönmüş dördüncü bey, ateş sönmeye durdukça ateşe kızıl tenli insanları atmaya başvurdu. Tüm kızıllığını bu insanlardan alan ateş usuktukça beyin ince derisi soyulup kalktı. Bilinir ki bu felaket kızıl tenlilere kıydı diye başına geldi. Söndü ateş, kısa kesildi hikâye. Bey bir daha iflah olmadı, derisiyse kanı pişmiş damarlarına artık perde geremedi. Aynı demde, aynı mecalsizlikte idi beşinci ateş de. Söndü sönecek... Bey yüksek bir yerden beyaz benizli halkına âlemin onların hizmeti için var olduğunu ilan etmekte… Sesi dört yandan yetiyordu kendine, kendine kendi dahi inanmazken… Ateş sönünce anlaşıldı bir hüneri yoktu, lafügüzaftı tüm mahareti. Yine de arsızlıkla yaşadığı anlatılıp duruldu, duruldukça aktan başka saf bir şey kalmadı; kibirden aklanmaz beyse ak içinde bir cerahat başı olup kaldı.

Kırk anadan emdiği sütten çoktan kesilmiş, ismi yeryüzündeki onca dilde nice kelime türemişse hepsi olagelmiş kızıl saçlı bebek için ezelî ozanlar bir araya geldi. Ab-ı hayatı bilip de bulup da içmeyen bu ezelî ozanlar farklı dillerde aynı kararı verdi. Yaşı dünyaya denk bilinen meclisin en yaşlısı aldı sözü, ulu ozana döndü yüzü; konuştukça dili yandı, dinleyenlerin kulakları dağlandı: "Emaneti al. Beş diyarın hırsıyla kirlenen bu bebeği artık insan görmeye, hele hele bir erkek ona gönül vermeye. Şayet bir erkeği severse biline ki haraza, âleme mücerret kan olup yağa… Kızın saçına makas sürülmeye, eline ekmekten başka erzak geçmeye, üstüne beyaz ipek libastan başkası geçirilmeye, eline kalem verilmeye… Bu kız ölene dek âlemin tüm renkleri camit kala..."

"Camit"i duyan ulu ozan sandı ki güneş içinde yanmakta. Anladı ki o artık kendi kızıdır ve karar verdi ki bu kızı korumak kendi alnına yazılmıştır. Ulu ozan, kızıl saçlı bebeği nazarlardan koruyabileceği diyarı bulmak için yola koyuldu. Onu taşıdıkça kırk asırda kırk karış uzamış sakalı kızıllaştı. Bir ses işitti. Büyük bir kadehten boşalan zemzemin, demir levhayı öpen divane dudaklarının, elmasın camı kesişinin, derviş hırkasını yamayan iğnenin, tırtılın kozasını patlatışının, jalenin yaprak üzerinden toprağa damlayışının sesi gibi bir sesti bu… Ölümün sesiydi. Bu sesi ancak halin ve vaktin ötesine geçenler işitirdi. Bilmişti ulu ozan, ölümün konukluğu, ölümde konaklama vaktiydi.

Taşlık tepeden izlediği sema, ufuk'il mübin misali genişledi de su kabağına yeşil nehirden bal dolduran hatun kişiyi seçebildi. Baldan tatlı bir rayiha karihasına kavuşan hatun kişi de gördü ulu ozanın kızıllıkla parlayan sakalını. Tepeye bir çırpıda çıkan kadının yüzünde yıllanmış onca acının dalgalandırdığı keder ve pürüz… Ellerini bebeğin gövdesinde sımsıkı kenetledi ve her parmağında göklerin rengine çalan bir başka yüzük… "O bebeğe gözünden bile iyi bak, özünden öte sev ve unutma yer yerde gök gökte durdukça senin dahi nazarın haram kılınmıştır kızıl saçlı kıza. Hele bu efsane var ya bu efsane, bir fani dahi duymaya..." vasiyetini işiten kadın kızıl saçlı bebeğin yüzündeki kırçıllı kızıl saçağı kaldırdığında şaşıp kaldı. Bunca güzelliği görmeye yüreği ne kadar dayanacaktı, böylesi hoş kokuyu hangi ıtırla bastıracaktı, böyle bir letafeti gizlemeyi nasıl başaracaktı?

Ulu ozan ölünce bedeni toprak oldu o dem, topraktan olan toprağa ilk kez öyle hızlıca döndü. O toprağı ezelî ozanlar meclisine iletti rüzgar ve ulu ozanın özü tüm iyi niyetlilerin

damlarına saçıldı. Derler ki her yağmurdan sonra doğan o koku ulu ozanın kokusudur. O koku kainattaki son iyi niyetli kişi de göçene dek saçılacaktır serin yağmurların eteklerine. Kızıl saçlı bebekle yalnız kalan hatun kişi, onu kırk kapılı ine kapattı. Oranın küçük temeğinden atacaktı nevalesini. Kimse saymamış olsa dahi günler akıp uzaklaştı, kimse görmemiş olsa dahi kızıl saçlı kızın güzelliği emsalsizliğe erişti. Alımını anlatmak için uygun kelimeler türetilmemişti henüz… Gözleri iri, beyazı bembeyaz siyahı simsiyah… Gün görmeyen yüzü süt gibi taze, ilkbahar gibi kokmakta eşsiz elif bedeni… Burnu beyaz gül üzerinde titreyen pürüzsüz jale, kaşları hilal gibi tatlı çift kavis, dudakları her kımıldayışta cansıza can üfüren kırmızının isim verilmemiş bir tonu, sihirli kıvrımlar var dudaklarında… Her gülüşünde her iki yanağına doğru adeta genişleyen bir neşe ırmağı… Alnı ışık saçmakta, yanakları gül renkli nur… Dişlerinin incisi geceyi aydınlatır, elleri ve ayakları çizgisiz ak pak… Bakanın doyamayacağı saçları hele… Hele o saçlar… Rengi ateşten kızıl, iri dalgaları hayatın gelgitli çilesinden daha karışık; kokusu bir rivayete göre bütün çiçekleri barındırmakta ve aşka ağlayan her delikanlının yüreğini bastıracak kadar tesirli rahatlatıcılığı. Söylenir ya hep aşk kokusu diye, işte o budur. O gün bugündür aranır durur. O denli hoş görünmekte göze ve o denli pürüzsüz bir eşsizlikte…

Kızın buncalayın güzelliği, eşsizliği, ömre ömür bahşeden endamı… Tek el hareketi ile sanılır ki dünya dönmeyi bırakacak, saçlarını bir kez savursa yeryüzünde fitne bitecek de herkesin tek derdi kızıl saçlı kız olacak. Bu kızın güzelliği nasıl bir imtihandır ki duvarlar ötesinde gizlenmesi şart, nasıl

bir güzelliktir ki bu, yıllarca tüm kadınlara dağıtıldığı halde bitip tükenmek bilmez...

Amma bir gece ulu ozanlar meclisinde alınan karar çiğnendi.

Yolunu yitirmiş bir atlı düştü eşiğe. Delikanlının yakışığı öyle yüceydi ki kızıl saçlı kızın temeğinde ışık olup şavkıdı. Bir hırs savaşından kurtulmuş olan yiğidin kırk yerinde ılık ılık kanayan kırk yara… Artık yaşlanmış hatun kişi delikanlıyı ocak başına boylu boyunca yatırıp yaralarını tımar etti. Acıyla inledi delikanlı… Kızıl saçlı kız kırk kapılı ininde seçti aşina olduğu sesler arasında bu sesi ve göklerden inmiş bir kılıcın ışıltılı keskinliğine benzetti. Her inleyiş kızın yüreğini biçti. İnlemeler çoğaldı. Delikanlı ölecek. Kızıl saçlı kız bir duaya başladı, o dua ki makbul olanlardan, o dua ki ederken çoğalanlardan, o dua ki edeni de edileni de ihya edenlerden… O sesle şifa buldu delikanlı, o sesle aşk acısı çeken her delikanlı iyileşti, o sesle aşka düşmemiş her kız aşka kapıldı, o sesle ay güneşin önüne geçti. Duyduğu sesin duru sıcaklığına, satırların hassas nağmelerine kapıldı delikanlı, âşık olmuştu. Sese âşıklık da neymiş diyen ey gafil, sesten sözden evla silah yaratılmamıştır ki…

Delikanlıya "Git!" dedi hatun kişi, "Felaketimiz olmadan git!". Delikanlıysa çoktan aşk prangasına vurulmuş, anlayamadı bu işteki sırrı bir türlü, kuru ümitsizliğe düştü. Evden çıksa da civarından ayrılamazdı. Bekledi. Günlerce, haftalarca, aylarca, yıllarca kapı önündeki ağaç dibinde… Derler ki o bekledikçe umut olsun diye değişti mevsimler, derler ki duyduğu duayı her hatırlayışında yaprak döktü ağaç ve genci aşkın keskin uçurumlarında dolaştırdı o huşudan oluşmuş mavi

bir at. Buğday teni harman yeli yemiş gibi sarardı, servi boyu kökünü taş kesmiş gibi sallandı, kara saçları şakaklarından beri ağardı, güzel gözlerinin civarını kara kırışıklar sardı. Nice zaman sonraydı kim bilebilir, hatun kişi hastalandı. Şifası olacak ilaç için mutlaka gavur ödü, dokuz kat felekten düşmüş çile kökü ve binlerce faniye şifa olmuş ölüm pençesi bulması icap ediyordu. Kızıl saçlı kızın kırk kapısının kilitlerini açıp oracığa yığıldı ve kızıl saçlı kız göründü. Bilhassa belini aşmış uzayıp da sonu insanı yutuyormuş hissi veren kızıl saçlarına, incecik vücuduna ve hazine anahtarına benzeyen tebessümüne delikanlının sadece bir dilberde olabilir dedirtecek kadar uzun ve kıvrık kirpiklerle çepeçevre kuşatılmış koyu lacivert bakışlı gözleri değince delikanlı yandı da alev almadı, bağırdı da kimse duymadı, dövündü de kimse durdurmadı, koştu da yetişemedi, konuştu da dili dönmedi, ellerine ayaklarına kan yetişmedi... Sadece kızın ikindi kızıllığındaki muhteşem ışıyışına baktı. Ateşin en kızgın zamanında sanıla ki üzerine su atıldı kara dumanlar kapladı cihanı…

Nefesi kesilen delikanlıyı gördü kız, kız o yakışık karşısında sandı ki aynaya bakmakta. Etrafta galeyana gelmeye müsait bir kalabalık vardı da özünde salâh barındıran baldan tatlı duyguların ikramıyla hep bir ağızdan aşka davet ediyorlardı bu iki salim yüreği…

Hatun kişi, kızıl saçlı kızın yüzünü yıllar sonra ilk o gün gördü. Şifa için aradığı her şey karşısında durdu. Sözünde durmayıp ulu ozanın kemiklerini sızlatmıştı da al sana gavur otu, bundan böyle sonu gelmişti cihanın ki al sana dokuz kat felekten düşmüş çile kökü ve bunca şeyden sonra başına gelecek felaketleri biliyordu ki al sana ölüm pençesi. İyileşmişti, fakat

Tanrı'nın sevdiğine yakın olanın da Tanrı tarafından sevildiği gerçeğiyle kendine armağan edilenler silindi simasından. Ak gerdanında kara benler patladı, kaşları alnını aştı, burnu yassı bir mevta burnuna dönerken sırtı kamburlaştı, bacakları ve kolları ince birer tahta parçasına dönüverdi.

Feryatlarla kırk kapılı ine geri kapattı kızıl saçlı kızı ki güneşi yitti delikanlının. Bir nevi hicranlı dımdızlak doğum sancısı çekiyordu. İçinden bir şeyler sökülürken şöylece yemin etmekteydi vaktin üstüne: "Bu kızı eş edeceğim kendime, köle olacağım kapısında ki şifa olsun aşk derdime."

Kızıl saçlı kız günlerce tek gıdası olan ekmekten lokma dahi yiyemedi, hatun kişinin temeğinden uzattığı köseleden su kırbasına el sürmedi. Bir çare kaygısındaydı. Delikanlı ise gözlerini zerrece kırpmadan beklediği kim bilir hangi gecenin sonunda fark etti ki dünyanın net ve düzgün tüm biçimlerini is ve dumana bürüyen gece daima çekilmeye mahkum. Gün var ardında hem daha huzurlu hem daha sıcak hem daha çalışkan… Duaya durdu: "Ey yüce Tanrı yol aç bize. Ey yüce Tanrı, güç ver bana, kavuşmadan ölürsem ömrüm geceye mahkum olmaz mı? Oysa günle müjdeliyorsun her karalığı… Ey yüce Tanrı, ya hiç görmeseydim de o gece alsaydın canımı ya da can kat canıma, kavuşayım ömrümün ikindi demiyle… Ey yüce Tanrı, çöz bu gecenin kilidini de aç aydınlığa tüm kapılarımı…"

Öldü ölecek kızıl saçlı kız aşk derdinden, insan ölecekse bu dertten ölmeliydi. Eline hiç kalem verilmediği halde yazı yazmakta mahir, kelam okumada cevval kızın üzerinde hiç kirlenmeyen ipince ipek elbise, odasında yalnız bir lamba... Mektup yazacaktı.

Elbisesinden çift ayası kadar yırttı. Ya kalem… Düşündü. Tek çözüm geldi aklına ki kıvırcık kızıl saçlarının ucunu tutuşturdu. Aşka ilk mektup o zaman yazılmıştı, aşka yazılan her mektup kızıl saçlı kızın saçlarının küllerinden taşırdı, misk kokardı. Külleriyle şunları yazdı: "Aşkın kanat ve telekleri yükseldi arşa. Benden sonra dünyaya inecek tüm ruhlar sormaktalar ki aşk nedir?" telekten attı dışarı. Mektup oracıkta ağlayan delikanlının dizleri dibine düştü. "Sen…" diye yanıtladı delikanlı yerde biten yediveren gülleriyle. Attı içeri, kız sandı sel bastı odasını, kız sandı aşk aldı canını, kız anladı ki aşk bir ruh kılarmış iki insanı.

Her ikisi de aşkı öğrendi. Tanrı insanlara aşkı, Kendi'sini bulsunlar diye verirdi. Aşkı er geç çağıracaktı huzuruna ve saf kalıp kalmadığını soracaktı. Aşk saf kalmışsa hele de aşk, dil tuzağına düşmeden sadece aşığın yüreğinde durmuşsa Tanrı o aşkın sahibini kutsardı.

Kız günler sonra biraz daha yaktı saçlarından: "Yalnızlığın sinesine Sur üflendi. Benden sonra dünyaya yanacak tüm ruhlar sormaktalar ki yalnızlık nedir?" sorusunu sordu. Tereddüt etmedi delikanlı "Sensizlik…" yazdı yar saçı gibi sümbüllerle. Yalnızlık tefekkürü büktü kızın boynunu, suretteki Süreyya'yı çekip aldı. Yalnızlık, gökten düşen arife yağmurunun tuzundaki addı ki ilk âşıkları ayırdı. Zor olan yalnız kalmak değil, zor olan birlik olabilecekken yalnız bırakılmaktı.

Kız günler sonra bir daha sordu "Ölüm, dişisi yitmiş kurt gibi serildi kapıma da tarikatımı al kanlara boyadı. Benden sonra dünyaya kanacak tüm ruhlar sormaktalar ki ölüm nedir?" yanıtı gönderdi delikanlı hiç beklemeden: "Sevgisizlik…". Sorular yanıtlar ardı ardına yazıldı durdu, kızın kızıl saçları tutam tutam yakıldı durdu. Ve nihayet son soruya gelmişti sıra,

bir diğer yandan kızıl saçlı kızın saçlarından geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Yağmur başladı, gök yarılmıştı derler eskiler ve nice aşk yangını gönül sahibi gözyaşı dökmüşse ve dökecekse hepsi o gece inmişti yere diye de eklerler. Delikanlının beklediği mektup bir türlü gelmiyor, içindeki aşk ümidi artık tütmüyor, yaşamın anlamı tükeniyordu. Bir yassı kara taş kavradı yerden, pençe misali vurdu toprağa, taş yapma diye yalvardıkça toprak etme diye titredikçe daha şiddetli vurdu. Her darbe bir mektuba denk geliyordu, nihayet durdu. Derin bir çukur kazmıştı, esasen gün ışıyana dek zaman vermişti aşka; gömü bulmuş değildi, gömü olacaktı besbelli!

Çukurun içine bir hamlede atladı derler ki bu öyle bir çukurdu ki delikanlıyla birlikte bir orduyu da içine alırdı. Yarı beline dek toprakla doldurdu mezarını; yağmur değsin omuzlarına istedi ya da göğün omuzlarında ağlamak yıllardır tanıdığı bir ahbabıymış gibi… Yağmur uysallaşıyordu. Sakinleşmiş; az sonra gideceğinin, biteceğinin ibarelerini de yeryüzüne indirmişti. Gün ışıdı ışıyacak ve kızın saçını yakarken penceresinde göz alan parlaklık hâlâ yok. Delikanlı ümidini yitirdi ve saçlarını yakıp tüketmiş kız aynı anda kendini yakmaya karar verdi. Kandilin titreyen dilini yaklaştırdı tüyden naif bedenine ve …

"Nasıl bir son yazmalıyım? Ah sonlar… Son… Tek hece halbuki, söylemesi de kolay üstelik. Ortası oyuk, kurşun yarası gibi… Tek hamlede söylendi, bitti: son. Efsane nasıl bitse? Kızıl saçlı kız öldü desem… Güzellik ölse… Aşk ölse… Kim üzülecek, yine ben… Son… Ölüm… Ayrılık… Yalnızlık… Sonun da bir sonu olmalı o halde! Tüm sonların sonu… Kavuşmalar… Allah'ım ya bu aşkı al yüreğimden ya da o adamla yollarımızı bir daha kesiştir." diyen kız damlalarla istila olup görüş netliğini yitirmiş gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı. Aşkı aşamadığı yüksek eşik, yâri derin yara… Defterini kapattı. Aşkı yüreğine bahşeden o adamı özlemişti. Ağlıyordu. Sessiz ağlardı pişmanlar ve gürültülü gömülürdü pişmanlıklar.